

Коритото на Марица.

Отъ хасковска-та станция се почева онова хубаво мѣсто, оний величественъ видъ на покрити-тѣ съ снѣгъ плавини, които правятъ толкова си противоположно впечатление спротивъ цвѣтито-то и зелѣни-юште-то се поле на Марица. Чудно е, наистина, да гледашъ на двѣ повѣтрия изведнѣжъ на снѣгъ, а отъ друга страна да се потишъ отъ дневна-та топлина! И колко е хубава Марица, която съ змиеподобно-то си лжкатушение наводнява пространни-тѣ оризови нивя и носи на всякъдѣ блгодатъ.

„Дѣй родъ-тъ ми?

Тамъ истича и лѣй Марица

Сребропѣнна тас' водица,

Вредъ за драгостъ цвѣтъ цвѣти,

Рай, блаженство, намъ вѣсти:

Тя земя е съ хубостъ пълна

Българско е родъ-тъ ми!“

Икономовъ.

И това е право: хубава е тя. Тая земя е пълна съ въспоминания, и хубави, и тѣжовни.

Пловдивъ.

Най-сетнѣ, ето и Пловдивъ на свое-то скалисто мѣстоположение. Въ старо врѣме тоя градъ е билъ извѣстенъ подъ име *Тримонтиумъ* (трихълмие), което твърдѣ отговаря на мѣстоположение-то.

Часъ-тъ на 12^{1/2} стигнахме на станция-та, която отстои единъ километръ отъ градъ-тъ, дѣто трѣбваше да остана за нѣколко дни.

Въ сравнение съ Одринъ, Пловдивъ по мѣстоположение-то си е по-живописенъ, по-богатъ, и съ